

DAVIDE, SVAŠTA SU MI RADILI

MARIJA ANDRIJAŠEVIĆ

SADRŽAJ

ZOVE SE EZRA	2
poredak je sasvim nebitan kad smisao ne zahtijeva svoje mjesto	3
rekao je da se zove kao ja	5
idi u dućan i donesi tri jaja i veliku bocu marmelade	7
visoko gore	9
kad dođem, ležat ćemo u istom krevetu i mijenjati raspored tijela	11
za tu ljubav u tvojim očima napraviti ćemo tulum s puno piva i pelina	13
jesam ti pričala o svojoj razvratnoj osobini plakanja na ramenu? tuđem po mogućnosti	15
ti i ja smo daleko od ovog svijeta i to će nas uništiti ozbiljnije od hirošime i nagasakija	17
uživaj u mraku dok nema reflektora	19
ja ne odgovaram za tebe ako sjedneš na tu stolicu	21
sa ili bez	22
tvoj rođendan je bio totalni fijasko	24
zašto će nas simo dovesti u red? evo zašto	26
ogledalo nema pojma u koga gledam kad pinceta vrijedno čupa obrve	27
on ti je bio moj prijatelj	29
pod kožom dupina nećeš naći čovjeka	30
sms koji je uzdrmao moju vjeru u boga kao takvoga (priča o danas i sutra i onom poslije)	33
pristojno mjesto za odmor od stvarnosti	

(autobiografska naklapanja)	35
dječak sa selotejpom na rukama	36
IZ VELEBITSKE 60	38
<i>moj stari se ubio</i>	39
<i>moj je pogled amfetaminski susretljiv</i>	41
<i>u pet i četrdeset i pet ujutro imam izrazito infantilne potrebe</i>	43
<i>ja nikada nisam naučila igrati čovječe ne ljuti se</i>	44
<i>poslije je postalo jednostavno</i>	45
<i>istrčali smo ovaj maraton kroz naše živote</i>	46
<i>pričam tiho kad te nazovem</i>	47
<i>dotjerujem stvarnost u osobnoj agresiji</i>	48
<i>pokušavam se sjetiti sretnih trenutaka</i>	49
<i>ljudi su smiješni kad su sretni</i>	50
<i>učini ovaj svijet našim</i>	51
<i>nedjelje su nas obilježavale</i>	53
<i>pogoršalo se sutradan</i>	55
<i>prošla je godina dana od nas dvije i tri od njega</i>	56
<i>jučer me obišla tjeskoba</i>	57
<i>pjevale smo arsena u krevetu</i>	59
<i>s tobom</i>	61

<i>podijeljeni na dvije strane činimo dva raskrižja</i>	63
 APENDIKS ZA DAVIDA	 65
počet ću s klišejima kako oni ne bi završili sa mnom (papirnati avioni stružu nebo)	66
posljednji trzaji šika (opet razmišljam kako je rutina sasvim nakaradna za doček gostiju)	68
sajberseks jagodica bobica (u ovakvim situacijama – nebo je stadion)	70
u dva ujutro, gledajući kako puštaju zmajeve (sakrij se u slušalicu telefonske govornice)	72
kad hodaš se mamuza, kad hodam se kaubojski mamuzamo (moja debela guzica i ja)	74
rokenrol star, bježi dečko, ja sam umoran (ajde marija, save yourself)	76
završit ću promatrajući ovo posve objektivno (konzumeristički alter ego)	77
 O autorici	 79
Impresum	80

they say: in this place you can reinvent yourself
matt berninger, the national

ZOVE SE EZRA

POREDAK JE SASVIM NEBITAN KAD SMISAO NE ZAHTIJEVA SVOJE MJESTO

pričaj mi o sebi, kaže.

ne želim prazne priče, ne želim romane, ne želim drame, budi jednostavna.

ubila sam pticu kad sam imala jedanaest godina. nisam plakala.

i?

nemam nikakve koristi od toga.

pokrij uši, kaže, razboljet ćeš se od svih tih glasova sa strane.

ne gledaj preko puta, ne gledaj uopće, proći će vrijeme kolodvora.

možda bi ti bilo ljepše kad ne bi ležala na klupi?

hoćeš sjesti?

ne, čekat ću ovako.

navuci rukavice, pričaj nešto, glas ti je dubok, pričaj, govori.

kaže, ne otimaj se za mene.

ma tko i misli na tebe? nerviraš me.

sutra ću kuhat gljive za ručak, reći ću staroj da kupi mahune i otrovat ću se, razmišljam.

a ti vlakovi, nisu filmski, nisu hitchcockovski, umaraju.

ugrij me, kažem.

utopli me.

odlaziš, hajde, daj najbolje od sebe.

želim da se ostaviš cigareta. nemoj više pušiti.

utopli me.

je l' se bojiš?

bojim se buganaca. ako odeš, ali odeš, baš odeš, zauvijek, ja... ne bojim se.

a zašto me pitaš za strah?

oči su ti prelijepe, ali neću ti to reći.

fokusiraj se, on odlazi. misli se sudaraju.

hej! prestani.

tek tako. nazvat ću te kad dođem doma. ne želim da se brineš.

ma, ne brinem se ja za tebe.

znam te.

pazi.

ne želim više nikada slomiti nokat.

noge su druga stvar.

bilo bi lijepo jednom i to probati.

REKAO JE DA SE ZOVE KAO JA

bili smo na tom koncertu i ona je morala ići ranije.

zašto si u gongu?

ja ne volim udruge. ubijaju identitet.

grupiraš se, asimiliraš se. kad će doći kraj?

ajde, reci im da je put za šibenik na drugom kraju grada, daj im kompas.

pomozi ljudima, to očekuju od tebe.

a da sjedneš s nama u auto? pa da nam pokažeš?

oprosti, ja bih radije umirala neki drugi dan. prepijani ste za moj ukus.

kučka umišljena.

kočnice škripe i stojka odlazi u šibenik.

nadajmo se.

sat. sat. daj ne zvoni više.

zašto si stavila svoj potpis na onu peticiju?

stari mi je jednom rekao: ništa nikad ne potpisuj. ne daj se.

zaboravih pitati kad i kako, u kojim slučajevima, detalje.

od zaborava sad ništa ne potpisujem.

propada nam fakultet, menza je sjebana, hoćeš se potpisati?

ma, mali, zajebi ti to.

hoćemo u kazalište?

i ono propada? je l' moramo nešto potpisati?

ne, imam dvije karte. toska.

ah, opet nešto suicidalno. može. dobro. idemo.

večeras se želim smijati.

ne zovi me više. od krajeva se ne živi.

floria se ubila, znaš.

scenografija im je očajna.

čovjek bi očekivao više stila.

hej, nemamo novaca, zovi lavčevića, konstruktora, treba nam par skela.

nema floria odakle skočiti.

zamisli odakle im spužva? il' dolje stoji kakav izbacivač da je uhvati u letu?

nemoj se smijati. ja se večeras smijem.

držimo se za ruke.
poslije seksa ću zapaliti još jednu cigaretu.
ma ne, to su mitovi.
nije to najbolja cigareta.
najbolja je prva. ostale su mučenje.

držimo se za ruke i obećavam
- nećeš više osjetiti dim na svome licu.

IDI U DUĆAN I DONESI TRI JAJA I VELIKU BOCU MARMELADE

koja neugodnost.

dobar dan.

dobar dan.

kako ti mama? kako ujak? kako teta? kako dugmad na košulji?

ajde, saberite se, vi ste samo prodavačica.

ja ne mogu voditi takve razgovore. zašto želite znati išta o meni?

a bilo mi je neugodno. ne volim neparne brojeve.

stara je rekla tri jaja, a mi više nismo siromašni.

dajte mi deset jaja.

ma dajte vi meni trideset jaja.

i ova marmelada od četiri kile, koliko košta?

nisam čula odgovor, bila sam spremna: može, super!

to ćete palačinke spremati?

ma ne, idem gađati reklame na cesti, koji te kurac i to zanima.

moja su jaja.

ne dam ti ih.

nećemo o jajima.

ma, nećemo o ničem.

...

zovi me, reci mi da me voliš, pričaj mi.

zovi me.

želim ti reći kako je na putu do dućana neka ogromna žena udarila čovjeka na motoru.

i kako sam gledala njegovu glavu dok je iskrila po cesti.

nosi kacigu.

veži pojas.

ne želim gledati tvojih deset metara na cesti. ne želim čuti za njih.

a preživio je.

ustvari sam bila smrtnik koji se divio nesreći i nije pozvao pomoć.

policajac me gledao.

ajde, zaustavi me, zaustavi me i slagat ću ti u lice da ništa nisam vidjela.

i što mi možeš? pogodit ću te jajem u to pandursko oko. pogodit ću te.

ja ionako plutam ovim svijetom.
pa sveži pojas.
pazi na kamione i autobuse.
pazi na brzinu.
autocestu.

VISOKO GORE

paučina danima stoji na lusteru. primijeti je. očisti je.

pauci se ne ubijaju. rekao mi je da donose sreću.

ako me ugrize?

slomi ga, zgazi ga, muči ga, daj ga mački neka ga pojede.

desert nakon večere.

nedostaje mi taj osjećaj.

pogledaj ga kako je sretan.

prohodala je, ima godinu dana, prva riječ joj je: ba-ba.

zašto nas uvijek moraš razočarati?

ne utječi na mene. ne daj se.

ubij pauka, ne moramo biti isti.

sutra ćemo se mijenjati. satima ćemo raditi na tome.

vrijedni smo svega na ovome svijetu.

my name is bond, james bond.

my name is fuck, head full of fuck.

ne daj im da te mijenjaju. ne daj im.

!

oblaci lome kosti i netko vrišti i sirena zavija i znam da se dogodilo nešto loše.

onda su me udaljili i rekli kako ja to ne smijem gledati jer sam osjetljiva.

a tko danas nije osjetljiv na samoga sebe?

ne dirajte me. vaš dodir nije ono što očekujem.

doktore, mogu li ja ići, nije ništa opasno?

mlada damo, vjerujem da se više nećemo vidjeti.

doktore, a hoće li ona žena umrijeti?

pitaj boga, kaže.

bože, hoće li ona žena umrijeti?

biiiiiiiiip.

u arestu je.

ne očekuj da ti odgovaram na božanska pitanja.

bože, tako si čudan.

ti si jeka.

ti si onih devedeset i osam posto mozga koji ne koristim, jelda?

i onda se praviš pametan kad su situacije teške.

volim tvoj ego.

al' ova dva posto u meni su opasna konkurencija.

bože? kuc-kuc?

biiiiiiip.

a umrla je znači?

KAD DOĐEM, LEŽAT ĆEMO U ISTOM KREKETU I MIJENJATI RASPORED TIJELA

najbolje pjesme ikad one su u kojima se spominje london.

dodaj heathrow i imaš i zvučne efekte.

obuci čarape. nemoj bosa hodati po stanu. želim te gledati dok se skidaš.

prekini.

prekini.

bojim se da ću sad otići.

tišina je čest motiv u pjesmama. tiha tišina. lagana tišina. neoprezna tišina.

što, dovraga, ima u toj tišini?

ja je ne volim.

obožavam je, možda joj se i klanjam, onaj trenutak kad zamahnem prema njoj

i zarijem joj akorde ravno u ta prljava usta.

ili kad nam se tijela dodiruju pa se čuje šuškanje. kao da netko kida papir.

elegantno, dakako.

ljutim se na sebe. dođi. sjedni. šutimo malo.

slušajmo kako parket pucketa pod nogama razigrane mačke.

nemoj se smijati. nije lijepo. želim biti ozbiljna.

mislim da ću sad otići.

nisam ostvariva. nemoj me htjeti. a gdje da se nađem? pokušajmo ponovo?

šuti. samo šuti i pazi na trokute koji su nam zarobili laktove.

budi formalan.

pazi na ostavštinu.

marija, zašto si pisala ono što si pisala?

ja bih zbilja trebala otići.

ja želim otići odavde.

ja želim bez prestanka misliti o sebi.

ja ne mogu s tobom.

nisam imala sat pokraj sebe. starac je hranio golubove i pjevao neku pjesmu.

nasmejao mi se.

zavukla sam ruke duboko u džepove jakne i počela plakati.

golubovi su gugutali.

*neka žena je rekla starcu da ide doma jer se tu okuplja svakakav ološ.
odmahnuo joj je rukom i gledajući u mene rekao: moja prijateljica i ja pazimo jedno na drugo.*

golubovi su gugutali.

mobitel je zvonio.

vrijeme se nije dalo vratiti unatrag.

još jedna ofucana pjesnička fraza.

vrati nas unatrag sljedeći put kad me vidiš.

molim te.

ZA TU LJUBAV U TVOJIM OČIMA NAPRAVIT ĆEMO TULUM S PUNO PIVA I PELINA

rezimirajmo.

dovedimo se na čistac.

što ovdje tko želi i kako?

bolje da ne pitam gdje i zašto jer ne želim previše tvojih riječi.

hladan zrak iz hodnika guta dim iz moje sobe.

pozabavimo se povređivanjem. lijepo je. možemo mi to.

ima više načina. možemo isprobati patetični.

ah, ja te volim, ali ja ne mogu s tobom. ti si previše za mene. taj strah da ćeš otići i da ću ostati sam/a.

teatralno izgovoren, naravno.

možemo pokušati i s kratkim načinom.

s nama je gotovo.

nećeš taj? kad bolje promislim – neću ni ja. možemo s onim koji uključuje puno

objašnjavanja, ali taj povlači i jednako pitanja kad i zašto, pa...

da, odustat ćemo i od njega.

istina je klišej, treba puno lagati.

možda ovako nekako:

ne volim te, ja ustvari tebe ne trebam, sve ovo vrijeme samo sam se udaljavao/la od tebe. ne znam što drugo da kažem. ti si, ustvari, jako zahtijevna osoba, ja sam premlad/a za takvo nešto. loš/a si u krevetu. jebi ga.

e ovo bi zaboljelo jedan prosjek žena/muškaraca.

sreća moja i tvoja da se lažemo.

i da smo iznad prosjeka ako se i dogodi.

nego, ne znam kud ovo vodi, iskreno sad.

ima dana kad sam spremna odustati.

ima dana kad sam spremna pisati takve antologijske klišeje, nemoguće za citiranje. iste one koje su počeli zapisivati još na pergamentu.

nema dana, doduše, kad ne mislim o tome kako izaći van na zrak i disati znajući da ovom životu neće doći kraj.

pa ja umirem svaki jebeni dan iznova i gledam noževe kako se bore koji će me prije zarezati. nije lijep prizor.

nije.

u kurac i kompresije.

nego, izgleda da ćemo o ovom neki drugi put jer sad krvarim iz nosa.

JESAM TI PRIČALA O SVOJOJ RAZVRATNOJ OSOBINI PLAKANJA NA RAMENU? TUĐEM PO MOGUĆNOSTI

kupila je nove cipele i izjurila van. našla me kako sjedim na obližnjoj klupi i pušim.
daj i meni jednu, kaže, pa ćemo dalje.
a kud dalje, ženo moja, mislim se, nema dalje od ovog.
ja bih ronila. bez straha.
danim smo se sastajale. svaki dan.
ne umaram se, samo mi se spava. nisam u mogućnosti.
dim iz njenih usta izlazi tako goropadno, prožderno.
ubaci malo taktike u to. polakše. sutra će nam pluća otkazati.
kome treba ovakav svijet? pogledaj mokre pločnike, pogledaj samo kako se sve ispere.
želim se isprati, kažem joj, od svega što sam mu napravila. od svake izgovorene riječi.
od svega što sam obećala.
nemoj opet, kaže mi. nemoj o njemu, jer ću zadnje novce potrošiti na alkohol.
potroši, nagovaram je, imam i ja nešto. idemo biti klinici opet.
idemo se uništavati i biti dočekani od kritičnih roditelja.
mrzim kiše. mrzim splitske kiše i prosinačke dane.
a oni će se vjenčati jer imaju kćer i voljet će se do kraja života.
tako bih i ja s tobom.
znaš, kažem joj, kakav brak, tko još razmišlja o tome? ja želim neku veliku ljubav.
pa što bude. kakav brak, srećo moja? kakvi papiri?
ne možeš njegovo "volim te" staviti na papir. ni sve te dodire.
a volim, znaš, to što sam mlada i što svoje iluzije još uvijek uzdižem u nebesa.
doći će, k'o ionesco. svaka alineja mog života bit će posvećena dolasku.
dobro, kaže, ništa te više ne razumijem.
ja ne razumijem kako čovjek može raditi protiv sebe. i kiša će opet.
a da se provozamo?
ili da srolamo joint negdje?
ne, loša ideja, kažem, želim se vratiti doma i sve ovo napisati i patetikometrom
izmjeriti koliko je u meni ima.
patetike?
sigurno da neću profitirati na njoj, al' moram je prosut nekud.
a da je prospeš po nekom od pločnika tu?

idemo doma, kažem, ne želim ti trošiti vrijeme i novce kad će za pola godine sve opet bit u redu.

da, to kod tebe volim, tu decidiranost vremena i osjećaja.

ne budi kritična, ne budi. nije neka zapovijed, al' ima štošta u sebi.

ma dobro sad, diži se s klupe, idemo.

a onda sam satima pokušavala složiti sav taj nered u glavi. uz kajmak i veliku drvenu žlicu. jer me podsjeća na oca koji je znao koliko ga volim. i kajmak i njega.

i zaključala sam vrata sobe, isključila telefon i kidala papire u sitne komadiće dok se lijeva strana mozga hladila od svoje ljubavi prema funkcijama.

ne boj se za mene, svaki dan ja rušim.

ljudi oko mene skladaju te nerazumne akorde i očekuju krunu na mojoj glavi.

svaki dan ja rušim.

zapravo.

TI I JA SMO DALEKO OD OVOG SVIJETA I TO ĆE NAS UNIŠTITI OZBILJNIJE OD HIROŠIME I NAGASAKIJA

rođeni smo da gledamo u ponor.

sutra ćemo napraviti sve što smo zamislili danas.

danas i prekosutra sve što zamislimo sutra.

ne moram ti ni reći da je to isto ono od jučer i isto ono od danas.

smiješni smo koliko smo mladi. godine nas čine klaunovima.

naši nosovi su crveni od hladnoće, a naša velika usta su nam genetski dana.

a da pojedeš nešto? izgledaš loše. možda i očajno. jedi. izgledaš kao gene wilder. crnokosi gene wilder.

volim što smo ovakvi kakvi smo. s tri briketa u rukama iznad otvorene vatre.

moja teta baca upaljače u grotlo zažarene peći i sluša male detonacije na svom ognjištu.

meni nije hladno, ja bih samo htjela ne biti klaun danas.

htjela bih se ne smijati.

skupljenih ramena, nasuprot tebi, očekivati poljubac i dobiti ga baš kako sam zamislila.

htjela bih u taj novčanik koji nemam sabrati sva ova nedostajanja tebe i platiti njima još jednu rundu ljudima koje ne znam i koji ne znaju mene.

koji i ne postoje.

što si htjela reći? ne razumijem o čemu pričaš. pojasni. pojasni. pojasni.

htjela bih biti sretna kao onaj dan kad sam pobjegla iz škole u drugom osnovne.

olakšanje ti treba?

kao kad sam četiri puta zaredom polagala statistiku i bolila me neka stvar kako će proći. i hoću li proći.

kao kad sam prijetila profesorici povijesti u onoj priči koja je neslavno završila.

kao kad sam osjećala da me ništa neće dotaknuti ako ja ne dozvolim drugačije.

ti bi htjela biti dijete?

ma koje dijete!? ne budimo otrcani. kad smo bili djeca, bili smo glupi. nismo bili sretni.

nekakav kompromis?

kompromis? od njih se ukopamo duboko u zemlju. pa kad se zaželimo površine, imamo noge robota. hodamo teško i bez želja. ne želim postati cinik ako slučaj nije odredio tako.

nemoj me riječima pretvarati u ono što nisam.

nemoj me dozivati mislima.

gledajmo filmove, držimo se za ruke, nemoj se sramiti onog što osjećaš.

kao kiša u kosi crnkinje.

predivan si.

zabrazdila si.

UŽIVAJ U MRAKU DOK NEMA REFLEKTORA

našli su te spokojnog u mraku. daleko od kuće. obezglavljenog.
ostavi me da plaćem u kutu sobe.
na rubu kade.
uz otvoren prozor da ne bih zaboravila disati.
strašno je sjećanje na tebe.
pomoli se, prije nego što odeš spavati, vjeruj u boga, vjeruj u zid, planinu.
u zrnca prašine pod krevetom.
pokosi sve pred sobom.
moj djed je previše pio.
živi od strahova. od adrenalina. od prošlosti. pa tamo negdje, u nekom sutra zakopaj glavu u pijesak i govori: ovo nisam ja.
s britvom u ruci. i tintom. i iglama.
nikad ne znaš kad ćeš si poželjeti nešto ispisati na koži.
broji korake. svaki dio njega. voli ga – ne voli ga. meni je sasvim svejedno.
ionako ćemo sutra igrati šah i slagati figurice po tijelu.
mjere trideset puta trideset centimetara. ima tu i tereta za podnijeti.
kupovali smo pločice mjesec dana prije njegove smrti. rekao je prodavaču: slušajte, imam ja ženu koja to mora vidjeti. mogu li jednu ponijeti doma?
nasmijao me tad. tko zna kad se zadnji put bojao svoje žene.
zatvori prozore, hladno je. djed mraz će ti ove godine donijeti samo šibice.
a zašto šibice?
pa, moraš ugrijati tu svoju zločestu dušu, dijete moje drago.
tu hladnu krv.
moji su preci bili ubojice. i sad nas žele nagraditi. dijele plakete i govore kako je lijepo znati da u sebi imaš plemićke krvi koja je baratala mačevima i kopljima. ma o čemu pričate, ljudi moji.
postoji trideset metara stare ceste na izlazu iz splita u kojima su otisci tvojih stopala.
neki dan sam pratila tragove ulja i slijedila te do kafića u kojem si popio zadnju čašu vode iz tuđe ruke.
kome danas ukrasti identitet?
čiji život živjeti?
umirete kao po zapovijedi.

da l' da budem ujak, teta, ti?

čije ime moram izgovoriti i čuti od nekog: ista si on. ista si ona.

ista sam ja.

od toga se ne moram štititi.

JA NE ODGOVARAM ZA TEBE AKO SJEDNEŠ NA TU STOLICU

gledaj u pod.

okreni se nalijevo. ne, ne na tu stranu, susrest će vam se pogledi.

ekstremni uvjeti.

je l' ovo vodi nečem?

isprike, zastala sam.

misli su postale kao ježevi.

je l' ovo vodi mučenju?

prosut ću ti na lice istinu koju vučem za sobom od dana rođenja.

imat ćeš rez od boka do boka.

tko god bio – voljet će te radi tebe.

radi sebe. imate oko 50 godina i još niste naučili ništa bitno.

muškarci, dijete moje, ne nose metar u džepu. u slučaju da ga nose, ne vade ga svaki put kad vide lijepu ženu.

nije da ste me utješili, ali kad već morate, samo naprijed.

sestro, ovu uspavljujemo vokalno.

oktet medicinskog osoblja vrišti carminu buranu.

u kutu operacijske sale mali bijeli zec jede zelenu salatu i dirigira repom.

doktore, ne sviđa mi se glazba. ja sam vam više za ambijentalu.

žao nam je, ovaj program smo uvježbavali tjednima.

doktore, mogu li obaviti zadnji poziv?

nismo ti mi hitna služba.

ako umrem?

onda se snalazi kako znaš.

odlično!

ja ne odgovaram za tebe ako legneš na taj stol.

doktore, ni ja.

SA ILI BEZ

kupi iste cipele koje bi i bog kupio da je modni fašist.
veži ih oko vrata i davi se njima do kuće.
ako preživiš, možeš ih nositi. dostojno.
meni više ništa nije bitno. svaki tvoj korak mršti se kao moje čelo.
onda se pogledaj u ogledalo. temeljito se promotri.
ne planiraj svoju smrt taj dan. ne želimo dodatne sumnje zbog vezica koje su ostavile trag na vratu.
operi se stopostotnim alkoholom i izmaži penatenom.
neka ti koža bude trampolin za grinje.
sutra ću ti reći. prespavat ću još jedan dan ove nadmoći. u zaokruženom licu bez milosti dijeliti saznanja koja nisam dobila od medija.
tako sam loša.
sve što kažem iritira. za djela nemam vremena. oduzimaju mi prostor godinama građen za sustav laičke filozofije.
okreni se, pogledaj unatrag i reci mi je l' ono što vidiš ima ruke.
jeb'o sve, ima i noge.
mogu li nestati nekud s tobom? bez zamjerki.
moja najveća želja je nemati savjest.
tek tada bih mogla otići mirna vjerujući da sutra neće doći neki zločesti čovjek na vrata s popisom mojih dugova spram tebe.
otići. otići. ne ne živjeti svoj život, samo otići.
odšetati k'o dolph lundgren kad šikne bombu na drugu stranu.
živjeti u filmu.
i onda se možeš osvetiti. kidati vrpce po cijelom svijetu. gdje god da naiđeš na mene.
pričati kako sam odvratna, kako sam izdajica, kako mi nitko ne smije vjerovati.
molim te, učini to i ovako.
stani na rub litice i garantiram ti da ćeš se vratiti natrag. ljudski mozak nekontrolirano izbjegava situacije kojima treba odlučnosti. primjer broj jedan zašto se mene ne smije staviti za volan automobila.
i kako se osjećaš dosad u tim cipelama?
danima te već gledam u njima i ni žulja ne čujem.
mora da su dobre.

sad mi reci...

jer sutra ću ja reći tebi.

TVOJ ROĐENDAN JE BIO TOTALNI FIJASKO

počelo je.

zašto na putu do tebe nema asfalta? i zašto se prašina tako diže za mnom?

ali imate koze. što je lijepo.

on ti je otišao. primijetila si, znam.

imate vodovod, imate struju. kad će fasada postati bitna?

glavobolja je bila prejaka. netko je popio zadnji kafetin i ja sam opsovala.

ne znam točno zašto. tablete ionako ne pijem.

psovka je bila na mjestu.

dugo sam razmišljala o povratku.

ostala sam sjediti na mokroj zemlji promatrajući kako se svjetla u nekoj zgradi igraju s

mojom vizijom svijeta.

fado. čisti fado otkako te znam.

nisam ja. ne oslanjaj se na mene. ne prati me. hodaj uz mene. ruka u ruci. čvrsto stisnute kao bol u zubima. lomi kosti. ne odlazi bez pozdrava.

pusti chasing doroteu, kažem.

i onda sam opet otišla.

tako je teško živjeti s glazbom.

način na koji se smije, način na koji te dira. obnavlja. definira.

nema te.

kući nikako nisam stizala.

hodajući po istom mjestu. zaustavljajući se pokraj mjesta koja su trebala biti tvoja.

gledaj onu zgradu, kažem, pogledaj je i znat ćeš zašto je svemir dubok.

zašto, pitaš me.

zato što smo mi ljudi plitki.

jebesh retoriku na koju moraš odgovarati.

pričaj o nečem, kažem, fali mi riječi u životu.

ne znam što želiš čuti.

nije bitno. ništa ja ne želim. samo ti pričaj.

moгу li na engleskom?

odustajem. više ništa ne moraš reći.

zašto, pitaš me.

dosadan si.

znaš, bojim se da će kazaljke stati baš kad ja uhvatim zalet.

i onda slijedi gutanje stvarnosti.

papirnate vrećice i hiperventiliranje.

spavaš li dovoljno?

samo kad ne mislim o sljedećem potezu.

ZAŠTO ĆE NAS SIMO DOVESTI U RED? EVO ZAŠTO

u tvojoj dandyeovski bezobraznoj glavi postoji definicija svakog čovjeka ponaosob.

nije ukusno bez žmirenja i stisnutih šaka.

tvoj smijeh.

tvoj glas.

prijedlog imam. pitanje je samo hoće li biti prihvaćen.

ovako:

ti budi moj papak, pa ću te ja braniti od svih nadržanih muškarčina.

glumit ću da sam feministkinja i stavit ću ti usisivač u ruke.

ti ćeš klečati i biti željan poniženja kao da si ga vrijedan.

jer, tvoja želja, moja je zapovijed.

pa ćemo se svaki treći dan navikavati na naše nove uloge, a one dane između uopće nećemo postojati.

nije prihvaćeno.

dobro onda.

ovo će biti prihvaćeno bez predlaganja. nema kompromisa. zapisano i gotov čin:

drugi put kad legneš na moj krevet, popet ću se iznad tebe.

čitat ću ti "Jebo dnevnik".

gađat ću te riječima dok se odjeća bude skidala sama od sebe.

usiljeno.

bahato.

ispravno.

ne zovi me pijan u 5 ujutro dok gledam mućke i ne govori mi da me voliš. možeš ti puno bolje od toga.

možemo isparavati akril. cijeli se dan skrivati u našem ateljeu ideja.

ne budi glup, simo će spasiti stvar.

nemoj se bojati mraka, ja ne umirem.

pokazat ću ti kako se majoneza vadi iz boce. s dva prsta.

OGLEDALO NEMA POJMA KOGA GLEDAM KAD PINCETA VRIJEDNO ČUPA OBRVE

humano iseli susjede iz misli. reci im: mrš u pičku materinu! vi ćete meni zagorčavati život!
sjedni pored mene, miran kao pseto. bez ideja. sasvim prazan.
staviti ću ti jezik u usta i riješiti ćemo sve probleme na ovom svijetu.
ručak se hladi na stolu dok ruka zagrijava telefonsku slušalicu.
smiješ se previše za moj ukus. smiješ se previše. prestani se smijati.
meni za jedno "volim te" treba koncentracije. treba mi podrška.
jedi čokoladu. neka ostane okus u tvojim ustima. neka je ostane među zubima.
želim je osjetiti na vrhu tvog jezika.
učenje? najvažnija učenja su ona koja su prizvana igrom asocijacija.
sedmi razred osnovne. naučili su nas da se one četkice na jeziku zovu papile.
vjeruj mi, nisam se toga sjetila do dana kad su počeli s masovnim reklamiranjem pana. pijte
pivo, neka vaše papile osjete pravi okus.
pivo?
ma koje pivo.
isplazi jezik. papile su bitne.
imaš ih nekoliko tisuća. manje-više.
ja imam jednu koja strši. nemoguća je.
stojim pred ogledalom s pincetom u ruci i poželim je iščupati.
a ne, marija, ne smiješ to napraviti. možda baš ta osjeća svu tu ljubav s njegovog jezika.
jezik.
budi dobar jezik. poslušan. fizički podoban.
znaš kakvi su mi jezici najdraži?
zamisli američki jazz-bar s početka tridesetih.
truba u kvartetu iz snova.
žene plešu. imaju savršene kovrče.
haljine. vide im se koljena. čak!
takav jezik. tvoj je takav.
a ova moja papila naginje jeziku osamdesetih.
kad žene nisu brijale pazuha to me nervira. jako me nervira.
kad su vezale marame oko glave i živjele bez granica.
jebem ti... imam feministički jezik. nevjerojatno!

i sve bi bilo u redu da nemam obrve koje moram počupati.
i glavu koja pravi grimase pred ogledalom.
i papilu koja se dala u samostalnost.
i...
ali trudim se.
dobra sam. sjedi tu. drži me za ruku. komadić tebe.
nego, daj, pokaži mi svoj jezik.
osjećam se perverzno.
želim da jednoj svoj papili daš moje ime.
nemoj se smijati. moram se koncentrirati ako želiš čuti "volim te".

ON TI JE BIO MOJ PRIJATELJ

dvodnevna bradica. daj da je dotaknem svojim obrazom.

jebote, koji dobar osjećaj.

valjda ti se cura neće naljutiti. evo, gleda nas. dobro je.

kučka jedna, razmišlja.

mala, čujem ti misli. frekvencije iz tvog pogleda struje po mojoj kosi i ulaze u moje uši.

kučka, kažem naglas i okrenem se njemu.

mogu sad prstima?

možeš, kaže.

nije dobro. daj opet obrazom.

izbriši je.

houdini, gdje si? učini da ona nestane. zabij nož u leđa! a ne možeš to kad te netko gleda s deset metara udaljenosti i torzom naprijed.

dobra ti je bradica. efektna. u svakom slučaju.

obrij se kad dođeš doma.

helikopter, pogledaj. zamisli brzinu okretanja elise.

što misliš, tko umire ovaj trenutak gore?

mislim da nitko ne umire.

dobro sad. zamisli postotak ljudi koji dnevno umru u zraku.

ne mogu ga zamisliti. određenim računicama, formulama, derivacijama i statistikom bih došao do njega, ali...

ne, bolje ne, prestani. brojevi su mi neprijatelji. ne trebam derivacijski mozak. trebam neki automatizirani. refleksni. da si rekao dva ili pet, tristopedeset i sedam...

bio bih voljen?

naravno!

zima je, a jesen je. ruke su ti tople.

ostavit će te pred ulazom u zgradu.

nema ništa gore od žene koja previše očekuje.

POD KOŽOM DUPINA NEĆEŠ NAĆI ČOVJEKA

onda je rekla učiteljica starome da mi loše ide čitanje. on bi gledao utakmicu i rastvorio slobodnu dalmaciju na stol i rekao: čitaj naglas, da te čujem.

nekad bi nam se dogodila i crna kronika. zajeb, stari. muž sjekirom zatukao ženu.

tata, je l' mogu čitati nešto drugo?

čitaj vijesti iz kulture. praizvedba opere u hrvatskom narodnom kazalištu.

tata, što je to praizvedba?

gol! gol! gol!

moja prošlost je kao igla zabodena u prst krojačice.

boc boc iglicama, ne diraj ga ručicama, bode bode jež, pa od ježa bježi!

igra.

onda je rekla učiteljica starome da mi loše ide množenje i dijeljenje brojeva. baš smo se bili selili te godine. devedeset i druga, mislim. je. devedeset i druga.

i stari napravi tablicu množenja.

sastavlja ormar u novom stanu. ja sjedim na noćnom ormariću i slušam zvukove čekića.

a kapci čine: tap! tap! tap!

naglas, da te čujem!

pet puta osam je nos ti posran.

koliko!? nemoj da te lupim nečim.

četrdeset?

tako treba. idemo dalje! dodaj mi papagajke.

danas kad netko aplaudira, moji kapci rade tap! tap! tap!

automatski izgovaram tablicu množenja sa svim krivim umnošcima.

matematikom baratam do razlomaka.

mali susjed ima devet godina i zovu ga pitagora.

i čim čujem: pitagora, donesi balun! meni u glavi: a na kvadrat plus be na kvadrat jednako je ce na kvadrat.

ce na kvadratu. opio se ce pa šuruje s katetama. razvratni ce.

promijenite mu nadimak. ja neću zatvoriti prozor jer sam ovisna o zvukovima izvana.

s kim pričati o fraktalima koje sanjam? zbroji ih. podijeli ih. zalijepi ih u unutrašnjost kaputa i plaši klince svojim igrama. plešu. uvijek plešu u snu.

trčala sam ti taj dan u zagrljaj kao da te nikad prije nisam imala.

pale sam na svijetu.

a ipak...

postoji li pravi način za pogrešno?

ako prespavaš kod mene, ispravit će se i najsitniji detalj u našem molotovljevom koktelu.

nemoj se znojiti i ne daj ljetu da zakorači pred nas s punim naoružanjem.

sve te tužne pjesme postaju cimet viška u kolaču od jabuka.

zlo mi je.

povraća mi se.

trebam taj prokleti zrak najviše na svijetu.

zaključaj me u sobu.

zatvori me u mene. ne daj mi van. ne daj mi više nikada van.

poljubi me u čelo i odluči ne biti moj brat.

grli me. čvrsto. lomi mi rebra i reci mi da će nas onaj američki kirurg spojiti k'o što te i odvojio od mene.

šav po šav. pedalj po pedalj. kilometar po kilometar.

ne postoji čovjekova bolja polovica. ne postoji čovjekova polovica. ne postoji pola čovjeka koji traži.

ti.

grist ću svoja ramena i obraze.

progutat ću se u medu koji zamišljen stoji pred tvojim vratima.

sve će biti u redu.

smiješno je. a tako sam mlada.

očekivala sam te u trideset i petoj. frustrirana usidjelica modernog doba s mačkom i tonom konzerva u kuhinji za brze ručkove i spor život. crvene kose i dugih noktiju. s dolčevitom i velikim zlatnim narukvicama.

očekivala sam te u svim stereotipima kojih se možeš sjetiti.

a dolaziš sad.

tu si.

ona ista tišina koje se grozim. ti si ona ista tišina koje se grozim.

umotan u pamuk i lijepe riječi postaješ više od izloga.

ej, stara, beat this, imam svoje vlasništvo. jebeš stan i nasljedstvo.

uz kavu i bočicu ruma. moj kroasan. moja riža. moja cigareta. moj hipohondrijski rak.

iluzija koja ne nestaje jer je djelo ljudske naravi.

jest te treba.

kišobran. nož. stalak za knjige. kolekcija albuma.

zaključaj me u moju sobu i viri kroz ključanicu. zaklet ćeš se, onaj isti tren kad zamijetiš moj

dlan na prozoru, kako gledaš sebe i izgovaraš čežnju u vlastitom imenu.

ti.

i više od toga ni bogu nije potrebno.

osim mira na zemlji.

a na njemu k'o vrtni patuljci rade misice iz godine u godinu.

pa čemu briga?

zaključaj me u sobu i gledaj kako se rađam iz žute boje zidova. poželjet ćeš nikada ne otići.

SMS KOJI JE UZDRMAO MOJU VJERU U BOGA KAO TAKVOGA

(priča o danas i sutra i onom poslije)

jens je izorganizirao neki bek-vokal koji recitira:

i'll come running with a heart on fire.

noć se izorganizirala udobnom u krevetu.

pokoja knjiga sa strane i dug u gradskoj knjižnici od sedamnaest kuna.

grlo me danima boli. nadam se da ne umirem. čvorić neki.

tu-tu.

zvoni mobitel.

poruka.

kaže: *reci* isuse volim te, isuse trebam te, isuse pomози mi. pošalji ovu poruku petorici ljudi do kojih ti je stalo i dogodit će se neko čudo do kraja dana.

pogledam na sat. ponoć za dvadeset minuta.

danas se ne događaju čuda, pomislim, i izbrišem poruku. prekasno je za boga kad je dvadeset minuta do ponoći.

nevolja će te stići prije ili kasnije.

nevolja.

nevolja nju zove na mobitel. vjerujte mi na riječ.

na displeju mobitela jasno piše: nevolja. i broj od nevolje.

dala bih vam taj broj. bih.

i sad ide uvijek voljeno i nikad preskočeno ali!

ali nevolja ionako dolazi sama.

i postoji velika mogućnost poremećaja u svemiru. zvijezde bi mogle sjati drugačije.

i možda bi se dogodile neke hlače koje nemaju džepove.

a nema ništa gore od ruku koje plešu uz bokove. džepovi su za ruke.

stajale smo ispred izloga od gavrilovića komentirajući veličinu čajne salame. rekla sam joj da normalne cure stoje ispred izloga s korzetima i zamišljaju sebe na vratima njegove sobe trenutak prije nego što će mu uskočiti u krevet.

...

sutradan je nevolja opet zvala.

nju. ne mene. moja nevolja mene budi ujutro i ja s njom pričam.

njena nevolja izaziva zadnje vlakove i prijeti samoubojstvom.
ubij se. počisti nered koji si napravila. ajde.
mrzim sociopatsku vrstu hrabrosti. oratorsku.
ušla sam u dućan s dvadeset kuna u džepu.
kondomi? dvadeset kuna? au! nema, idem ja platiti tu zakasninu.
na računu iz knjižnice sam napisala: razlog zašto nisi dobila poklon za put u zagreb.
budi lijepa. budi dobra. budi ispisana rapidografom.
okružena likovima iz crtića.
nemoj se vratiti trudna sa žutim šalom oko vrata.
smiješne su mi žene koje se bore za muškarce.
smiješne su mi žene koje vode činovničke živote prekopavajući zdjele pune robe na rasprodaji.
smiješne su mi žene bez osjećaja za pravovremeno.
ja bih se ženama smijala do iznemoglosti, al' me spol poprilično zajebaje.
dočekat ću te na kolodvoru.
pričat ćemo dugo taj dan.
isplanirala sam ga već.
obećala sam ti. napit ćeš me i prespavat ću kod tebe zelenog lica.
taj dan ću položiti zadnji ispit u ovoj godini.
možda te sretnem na ulici kako me tražiš. bradu ću okružiti ovratnikom kaputa i veselo
pjevati o božiću. ispred samostana. pucketati prstima i bacati petarde iz očiju.
ne postoji netko moćan kao ti.

PRISTOJNO MJESTO ZA ODMOR OD STVARNOSTI

(autobiografska naklapanja)

sposoban čovjek se budi u 6 ujutro s isplaniranim danom. radi. zarađuje.

ja u prosjeku spavam 9 sati. zalomi se i 12. najgore je što prva dva sata ne mogu izgovoriti suvislu rečenicu. da, reklo bi se da spavam 14 sati.

ako pokušam, postoji velika vjerojatnost da ću prvu riječ izgovoriti najmanje deset puta.

ne-ne-ne-ne-ne-ne-ne-ne-ne-ne.

o da!

ja sam majstor za neiskorištavanje dnevnog potencijala.

pa čak i potencijala dana.

zimi se bavim rekreacijom. trčim iz kreveta do dnevnog boravka. pune tri sekunde.

prije toga, k'o štafetu, preuzimam od noćnog ormarića svoje hlače i majicu.

papučice ako se sjetim.

a ne sjetim se.

tako da ništa od toga.

lijenčina?

imam dva ukućana koja će ruralnim argumentima obraniti tu tvrdnju.

ja se ne suprotstavljam, pa ni tome.

onda me nema. ostalih 10 sati. jednostavno me nema.

ti nisi sposoban čovjek. ja? da, ti.

svodim se na danas.

cijeli svoj život.

DJEČAK SA SELOTEJPOM NA RUKAMA

tjeram te od sebe. pristani na to. k vragu, zašto ne ide kako sam zamislila?
kažeš da imam ružan nos. u pravu si. i mene nekad sjebe njegova pozicija.
neočekivanim trzajem ruke uvijek dotaknem dio sebe kojim gubim identitet.
stani ispred ogledala. raširi noge. nadia komaneci. otrči u kuhinju po rivanol i gaze. rekla je da ne može prestati krvariti. zašij joj rane stereotipima o vječnom sutra i pokrij ruke ušima.
ne mislim previše o tebi. ne mijenjam se u razgovorima. misli držim na lancima i jezik grizem s pastom u ustima.
pazi na sebe. samo to želim. pristojan. ugodan. sretan.
zaustavi se samo na pješačkim prijelazima. gledaj lijevo. gledaj desno. zakorači ne nadajući se meni s druge strane.
sanjam kako ću ti se vratiti poslije svega. s isprikama. čekat ću te u parku. neki park u tvome kvartu. ne znam mu ime nit' ima li ga. nosit ću šal oko vrata i nasmijavati te. držat ćemo se za ruke i reći ćeš kako nema vremena o kojem mi ovisimo.
volim moć vlastite imaginacije.
kažu da ljudi imaju sklonost ostavljanja otvorenih opcija posvuda. ne znam trebam li vjerovati u to.
ne vjerujem sebi.
želim te uzdrmati vlastitim nebulozama. stvoriti svoje pravo lice i postati nestašna.
dobar plan za odlazak. zar ne? kasnije se vratim po ispis poziva sa svog mobitela. volim ovo. neodređenost.
nedostaješ mi.
imaš li cigaretu viška? želiš li ostati? izgubi se. moj nabolji savjet ikada.
jedini životni misterij je... odlazak.
pričao mi je jednom kako joj je bacao kamenje u prozor dok nije izašla van. kad mi je rekao zašto ju je ostavio, bilo je jebeno smiješno.
znaš, ispričat ću ti jednom cijelu svoju povijest.
a to jednom dogodit će se sutra.
u bilo kojem od svih sutra koja nas čekaju.
žao mi je, ovo ovdje završava.
podloga za rad. to si bio. to ostaješ. lažem, naravno. ne zanima me.
selotejp na tvojim rukama, ta mladost koju njeguješ u sebi nije moj život.
udaljeni smo.

ne znam.

preko mojih problema nisu poslagane tračnice.

žao mi je.

a jedna.

ozbiljno, moram početi razmišljati o bavljenju nečim zanimljivim. punim akcije.

origami ću slagat.

akcija. akcija. akcija.

ne znam zašto, ali ne osjećam novu dimenziju pod nogama.

žele. ja sam u kanti želea.

jedva da ti i ime više znam. i svoje, moram primijetiti.

čudno je to. moja biografija.

sve je to jako čudno.

isforsirano korištenje to-a.

odustajem. ovo jednostavno nije vodilo nikud.

sve dok ti ne pokucam na vrata ili te ne pričekam u parku pred tvojom kućom. ovo neće

završiti bez pravog početka. nisam ja bez veze gledala crno-bijele filmove s bacanjima u

zagrljaj nakon sto godina.

pravi čudak je čudan do kraja.

IZ VELEBITSKE 60

moj stari se ubio.
jedno jutro je otišao na posao s komadom konopca u džepu.
zadnji put su ga vidjeli u pet i četrdeset i pet ujutro na putu za autobusni kolodvor.
moj stari je bio lud i nepromišljen.
hoću li mu se svidjeti? što ti kažeš? večeras, znaš, neće više biti onih dugih pogleda i zavlačenja. pogledaj me. što kažeš? je l' to to?
otišao je na selo autobusom i objesio se u nekoj šikari.
promišljeni kurvin sin. izašao je stanicu prije i prešao je rijeku bosim nogama da mu ne uđemo u trag.
tražili smo ga mjesec i pet dana.
htjeli smo vjerovati da je živ i lud negdje. htjeli smo vjerovati da živi negdje.
smrdljiv. neopran. nesvjestan. živ.
vatrogasna kola su projurila cestom kad si me prvi put pitao je l' te volim. naravno da te volim.
ali kao da ja znam što će nam moj stari prirediti sutra.
mjesec i pet dana agonije.
sve smo trikove isprobali, tražili smo ga i pod krevetom.
umalo da nismo i televiziju rastavili. možda se skrio u katodama.
stara je jedno jutro probudila svoju i njegovu braću. i mog brata.
poslala ih je u šikaru i rekla im je: ovo je zadnji put. još jednom i gotovo.
moj brat ga je namirisao. njegovu smrt.
telefon je zazvonio i ja sam znala što nas čeka.
rekla sam joj: *dobro je*, našli smo ga. samo nam je to i trebalo.
stara je plakala. znam ja, nisi ti to zaslužila, ali... *dogodilo se.*
žao mi je što sam te ostavila mjesec i pet dana kasnije i što ti nisam bila dovoljno dobra.
ja plačem kad se sjetim brata koji ga je našao.
njegovu glavu odvojenu od tijela. i taj miris.
nosio je bratovu jaknu i moj sat.
vratili su mi taj sat s crvima tri dana kasnije. proučavala sam ga u zahodu.
moj stari je živio u tim crvima i ja sam mogla razgovarati s njim.
bilo je jezivo. nikad nije bio bjelji. pretvorio se u kolutićavca..
rekla sam mu: *dobro je*. rekla sam mu: ti si stvarno lud.
rekla sam mu: zaboravit ću te. *brzo*. rekla sam mu: oprosti, ali ja ovo moram napraviti.
zgazila sam sve te crve. sat sam dugo kuhala u kipućoj vodi.
plakala sam.

moj stari se ubio. izgubio je kontrolu nad svojim životom.

moj brat ga je našao, a ja sam razbila vrata sobe vrišteći kako mu neću otići na sprovod.

moj brat je stajao pored mene u povorci. nikad prije ga nisam voljela k'o tad.

moja stara je rekla: jebi ti njemu mater i pokoj mu duši.

nema dana kad ne pomislim što bi se bilo dogodilo s nama od mjesec i šest dana kasnije.

moj je pogled amfetaminski susretljiv i vjeruje kako je farmacija bogomdana znanost.

jutrima, dok još ne razmišljam, rukom prelazim preko stomaka i nadam se bedrima.

čudan osjećaj.

ustat ću, bit ću i znat ćeš me.

ne znam s obećanjima, ne volim ih, a sklona sam obećavati s nonšalantnošću.

život klizi kad ga ja kontroliram. ide polako i ide svejedno. i nikad se ne obraća nikom. nema granica.

pazi, ja sam ti jednom vidjela svog starog da plače i to je bila jako nezgodna situacija.

on je imao loš vid i ja bih mu obično govorila koje je svjetlo na semaforu.

a taj dan kad je zaplakao vozili smo se na selo. on i ja.

bil je zeleno. plakao je.

ja sam samo razmišljala: pa koji je tebi vrag, jebo ti sebe? šta sad ti tu meni plačeš? pa nisam ja tebe ošamarila.

sivo nije moja omiljena boja, ali meni nebo nikada nije plavo.

uvijek je sivo. sunce je crveno, a ceste su krvave.

vise na tridesetcentimetarskoj uzici. k'o njegovo tijelo.

moje ime je previše sveto za život kakvim živim.

i sad, on ti je plakao. plakao je, bogami, 20 kilometara. a ja sam samo razmišljala hoćemo li stati na benzinskoj i hoće li mi kupiti sladoled i snalazi li se ostatak obitelji bez nas kod kuće.

kad bi barem prestao plakati.

nikada se ne brinem o sutra. puštam vrijeme neka ide od trenutka do trenutka.

lice krijem. isprekidano je zarezima i točkama. neshvatljivo je.

moje oči imaju crnu točku u sredini. mrak koji dolazi iznutra.

govorio je da nas voli. brata i mene. mi smo njegov život. nitko nikada nije mislio da će on napraviti nešto dobro. obitelj. svima je bio crn. tad sam počela shvaćati i nametati pitanje iznutra: ali zašto nas onda uništavaš? ti si nas stvorio, nemoj nas i uništiti. i obriši te suze da se ne nađemo pod cisternom ispred nas.

ne znam voljeti dok ne vole mene.

moje nebo je uvijek sive boje.

taj dan se brat zaključao u sobu. stari je zvao policiju. kasnije je došao stric i molio brata da izađe. ja sam plakala u svojoj sobi. nisam shvaćala. imala sam jedanaest godina i nisam znala zašto se svijet zove svijet i zašto nas otac ne voli ili zašto nas voli na taj jako čudan način. ja sam molila starog da idemo van. sjeli smo u auto i krenuli smo na selo. onda je on počeo plakati i ja više nisam znala tko je krivac u našim pričama.

hodam sigurna u sebe. u mom životu ne postoji loše.

želim da to znaš.

*par dana kasnije sve je opet bilo u redu. zaboravili smo. potrajalo je dovoljno dugo da nas
sljedeći udarac razlomi na još veće dijelove. stari više nikada nije zaplakao.*

u pet i četrdeset i pet ujutro imam izrazito infantilne potrebe. imbecilne.
gledam se u ogledalo i plazim jezik. zijevam očima i grizem prste.
kladim se sa svojim očekivanjima i ne prolazim kroz crvenu aureolu iznad glave.
s nama se sve događalo pogrešno.
došao si u vrijeme kad sam mijenjala svoje tijelo.
došla sam ti u vrijeme kad si nekome trebao reći volim te.
pogledaj me u oči jednom i reci mi kakva je to ljubav koju želiš mučki unakaziti šestarom?
tražim ekvivalent odonda i pronalazim ga u retardiranoj igri iz ogledala. bit ću glupa sama sebi. bit ću lijepa sama sebi. bit ću zla prema sebi samoj. razgovarat ću sama sa sobom.
ionako nema nikog u prostoriji.
kučka. ja sam slegla ramenima onako kako samo kučke sliježu i povukla se unatrag. lizala sam šape. precrtavala sam te u daljini i tvojim izgovorima. ne možeš imati dvije srodne duše.
oprosti, ali ne možeš imati nikakvu dušu ako si ateist.
možda ti imaš srodnu energiju.
ili imate istog postolara.
ne znam, ali duše vam sigurno nisu srodne.
moram biti zla da prebolim.
blijeda sam od udisanja sumpora.
vrtoglavica. nazadovanje. distribuiranje istine.
spremanje doručka i spavanje sa zadovoljštinom.
ne zovi me razočaranom. ne zovi me precijenjenom. ne zovi me s oprostom i ne pričaj priče za odraslu djecu.
onda, ako sam posebno raspoložena, brojim zube jezikom.
najzabavniji je prazan prostor koji je ostavila iščupana petica.
i polomljena osmica.
i prijelazi koje ostave istrošene plombe.
gledaj na nas kao na krive koordinate.
jednom mjesečno, umjesto da ih odrežem škarama, izgrizem nokte. dođe mi ispljunuti nešto, a da to nije došlo iznutra.
cijenim svaki osjećaj koji me održao na površini. svjesnom.
izgrizem nokte i ispljunem ih. velika stvar.
ali ne veća od tepanja sebi u ogledalu.
tepanje je uvijek bilo posebna kategorija. radnja koju izgovaram s odgovornošću i pokrićem.
u jednom trenutku ću se povući za rukav i reći si: kaže se *volim te*, a ne vojim te.
i živjet ću sretno sama sa sobom do kraja svog života.

ja nikada nisam naučila igrati čovječe ne ljuti se.
moji pijuni bi uvijek završili u nekoj birtiji. sa mnom. u džepu.
obično bi se tamo potukli i nanovo postavljeni na podlogu za igru bivali puni masnica.
nešto kao moje noge u osnovnoj školi. kad bi se stari dohvatilo remena.
i uvijek sam birala modre. jer sam se sramila divljaka s kojim(a) igram.
nešto kao moje duge hlače ljeti. jer su masnice od kopče imale jebenu moć dugotrajnog hematomiziranja po mojim listovima.
tapkanje malih haljinica po ucrtanoj podlozi. jedan za drugim. uvijek su me podsjećali na neku opasnu sektu.
tantrički raspoloženi u ponavljanju radnji. ne znam zašto se nikada dosad nisu žalili na okrutno hvatanje za glavu i nabijanje malih nožica po zapovijedi kocke.
šestica me nije voljela.
nešto kao stari kad bi ga netko naljutio. jer nije znao kako uzvratiti njima pa bi uzvratio nama.
moji su pijuni zadnji izlazili iz kućice i zadnji stizali na odredište.
uvijek bi ih pojeli žuti i crveni i zeleni.
jer ih kocka nije voljela.
i jer bi ih ponekad rušila kad bi ispala iz ljudske ruke koja se igrala na sreću.
bili smo djeca. brat je razbio prozor, a stari nas je prisilio da klečimo na soli. jedno do drugog. ispred njega. ni danas ne znam kako nas je mogao gledati u oči onako uplakane. luđački pogled. sramim se što mi je to prva pomisao kad netko kaže: moj otac.
moj otac... pardon, moj stari. on nije znao igrati čovječe ne ljuti se.
i ništa ga ne opravdava. ni danas.
on je bio toliko velik, toliko velik i moćan i jak.
a mi smo klečali i gledali na sat.
čekali smo na sedam sati. stara će se vratiti kući i zagrliti pijune na natrijevom kloridu.
čekali smo na tapkanje pijuna, jedan za drugim, na putu prema sobi. sretni jer nas je šestica odlučila voljeti. jer je njena ruka izigrala šesticu.
moji pijuni idu sa mnom kud god da krenem. znaju da ću ih naučiti kako se igra.
znaju da ću ih uzorcima iz prošlosti prevesti na točke ucrtane na kocki i ostaviti tamo.
i neće znati kako se izigrava šestica. neće im trebati.
kad smo ustali, koljena su nam bila crvena i rupičasta. boljela su.
i s vremena na vrijeme... pojavi se taj osjećaj... kao da smo zauvijek ostali klečati tamo. zauvijek.

*poslije je postalo jednostavno. nisam se morala opravdavati.
mogla sam uništavati bez razloga.
i ne bi mi bilo žao dok ne bih zastala i uhvatila sebe u nevjerici.
prestala sam vjerovati u išta. bog je za mene postao luksuz.
molila sam se svake večeri da odeš u raj. toliko krivnje je u meni ostalo.
bila sam ljubomorna na sterilne živote drugih ljudi. kako im dosada tako dobro polazi za rukom, a ja ne znam kud s našim kandžama na pločniku.
mirisao si poput novog komada odjeće. bila sam sretna.
nisi me dao njima i držao si me zapletenu u riječima o boljem sutra i dobrom danas.
imanje tebe kao jedina istina koja će mi pomoći izvan ovog svijeta.
definirali smo život sa starim kao obavezno prokletstvo.
stara i danas vjeruje u to. ja ne mogu.
moj mozak se opasno slizao sa znanosti.
gledala sam "zvonili ste, milorde" i ethel je rekla: sve je to u glavi. psiha.
ja vjerujem ethel. ethel koja je čistila pepeljare i zahode, koja je fikcija nekog britanca.
ethel koja je na kraju završila u varijeteu i plesala u kostimu kokoši.
ethel nikada nije pomišljala, ni u svojoj fikciji, postati ono što je on postao.
a dala mi je odgovor na sva pitanja koja je stara istjerivala modernim egzorcizmom.
ne vjerujem da je starog itko prokleo.
ne vjerujem u prokletstva. vjerujem u krugove. život koji ne ovisi o suživotu.
gledala sam dugo u tvoja slova znajući da neće biti povratka.
ponekad se rušim tako brzo i tako glasno pa me gramofon prihvati kao ploču.
moje oči postanu bijele. zube polomim na kostima do kojih zagrizem meso na svojim rukama.
prepuna ožiljaka. mreža za razapinjanje i hvatanje onog što se bude dalo uhvatiti.
posljedice koje gledam s visoka i onda tonem. u njima. kroz njih. ispod njih.
daj im priliku. neka te upoznaju. ti slomi njih svojom istinom, a ne oni tebe svojim lažima.
probijala sam se kroz sve frekvencije života.
i kad su me pitali da izbrojim do deset, ja sam izgovarala abecedu.
ja slovima želim iznuditi oprost od sebe.
nadam se da ćeš razumjeti. jednoga dana.*

istrčali smo ovaj maraton kroz naše živote.
danas pletemo džempere za nove zime i tuđa tijela.
ona mi kaže da te ne volim k'o što umišljam i da te se i ne sjećam.
ona tebe zove *potreba*.
ja te gledam kroz zelena stakla svojih naočala i kroz krv što ostavlja tragove oko zanoktica.
ja njoj kažem da te volim k'o što umišljam i da se tebe i ne treba sjećati.
vezan si u mojim očima kinetičkom fotografijom.
disperzijom trenutka.
prostor je kriv što je ova ljubav difuzna.
ali nikad nas neće ugrijati, znaš li ti to? to sunce što se odbija o njeno tijelo.
obično se razbolim oko jedan i pedeset ujutro.
pogasim svjetla i živim u znoju onoga što bolest porađa iz mene.
metamorfoze u mom postojanju kao jedino življenje u meni.
manipuliranje današnjicom. postavljanje scene za zdrav razum.
strategija za dug i zdrav i sretan život.
zbog tebe sam osjećaje počela kategorizirati kao teška kriminalna djela.
ja odrađujem četvrtu od tko zna koliko dosuđenih doživotnih.
zbog tebe.
sutra će mi vaditi krv. možda napokon ustanove što sa mnom nije u redu.
ja njoj kažem: vodio me na uzici. kontrolirao me. naučio me slušati misli. ljuljao me u kolijevci i dirao moje grudi.
bio je najljepši kesten ikad pronađen na potezu od mažuranićevog šetališta do hajdukovog placu.
bio je vještina. doručak u krevetu i polje karanfila od kockastog papira.
ona kaže da te ne volim k'o što umišljam i da će me jednoga dana raznijeti dinamit proizašao iz osmišljavanja stvarnosti.
a mi smo osmišljavali sami sebe.
smišljali smo sami sebe.
trebalo je...
držati te za ruke. ležati s tobom na antenama i divljati po ekranima suvremenog svijeta.
zatrpati se u snijegu bijelih obraza jer smo takvi ljepši jedno drugom.
nositi tvoje ime u džepu kao podsjetnik na veličinu svemira.

pričam tiho kad te nazovem.
između nas se zbilo stotinu gradova.
zamisli koliko ljudi mogu probuditi mezosopranom koji svršava od tvoje zle sumnje.
moj glas je žigosan genetikom.
ti želiš silovati moj karakter.
želiš pobiti teoriju po kojoj je moguće postojanje stanovite M.A. (22).
ali reci mi, što je najgore što ti se dogodilo u životu?
kakvog je okusa bio najgori ručak koji si pojeo?
pokaži mi mjesto gdje se pozicioniraju tvoje glavobolje.
što te čini tužnim i imaš li i ti možda susjeda koji svira violinu u tvojoj glavi?
prebrojiš li i ti zrnca riže prije nego što ćeš ih skuhati?
znaš li da me miris izgaranja cigarete podsjeća na starog? svi su njegovi poljupci mirisali na paljevinu. možda zato ne mogu prestati pušiti.
znaš li da me netko mora držati za čelo dok povraćam?
osjećam se klaustrofobično s mukom u želucu i rastvorenim jednjakom.
netko mora držati moje čelo da me ne proguta keramička školjka jeftine talijanske proizvodnje.
mali miševi trče po mehaničkom mozgu.
kad te nazovem, imam grčeve u ušima i jedini glas koji očekujem s druge strane onaj je koji jede paniku za laku noć.
nudi li tvoja znanost odgovore?
on je pažljiv i gleda me u oči kad ulazi u mene i ja mu vjerujem.
ne treba mi definicija voljenja.
volim te je nešto što često čujem na televiziji.
tu sam i ne možeš ništa mijenjati. preduboko sam zašao da bih se vratio.
kako je izgledala tvoja prva djevojka? je l' bila dobra?
živiš li život koji si zamislio?
pogreška je ono iz čega je nastao čovjek.
kad te nazovem, osjećam se kao isforsirana žrtva voajera. osjećam se loše.
i ponekad, kad te nazovem, poželim kupiti pištolj da mogu pucati u slušalicu umjesto da prekinem vezu.
poziv prema biranom broju se ne može ostvariti.
korisnik je trenutno nedostupan.
nešto što nikada neću čuti.

dotjerujem stvarnost u osobnoj agresiji.
podilazim pritisku sjećanja kao mali vojnik s bubnjem.
oprala sam plahte. postala sam žena. probudio se daleko od mene.
nebo se nije vidjelo, ali dnevnik je dobio stranicu više.
naše ruke visoko gore, usmjerene prema nebu, mole za milost u obliku torte od čokolade.
jest ćemo je prstima i licem. jest ćemo je jedno drugom s obraza.
jebote, kako ću te samo voljeti.
znam, ako te ovaj put izgubim, izgubit ću hodanje po žici koje me održava na životu.
ne daj mi to. smatraj se upozorenim.
ti si moj supersonični kaos. junak iz crtića. junak iz stripa.
tvoje pravo ime je clark kent, zar ne? i rođen si na kriptonu. priznaj!
otvori cvjećarnicu i živi od ukradenog kisika u sobi.
mazi me, pazi me, skuhaj mi ručak.
jest ćemo se sa stola. u kadi. na stubištu. poslije koncerta.
nećemo oprati miris s kože.
živjet ćemo od šipki ugrađenih u naše kosti.
izvući ćemo jedno drugo na pravi put.
promijenit ćemo imena i punit ćemo se na solarni pogon.
donijet ću ti pustinju u krevet. jedno zrnce – jedna verzija nas.
jebote, kako ću te samo voljeti.
bit ćeš uhoda iz stana preko puta i zvuk koji me progoni do nesnošljivosti.
pijani vozač koji će me pregaziti na putu kući.
novi svijet zamotan u palačinku spravljen u nedjeljno popodne.
reci da si clark i ja idem studirati novinarstvo.
proročanstva se moraju ostvariti. makar i blijedom računicom.
zapakiraj me u kutijicu, veži mašnicu, čuvaj me u džepu i zaprosi me.
ostavi me samu i vrati se natrag.
oprala sam plahte. postala sam žena. isprat ću kožu limunom i mirisati na trope.
voljet ću te.
zaslužujem te voljeti.
zadužujem se voljeti tebe.
bit ćeš najljepši dio pokućstva u mojoj sobi.
pokrivač za moje djetinjaste postupke i male oči.
ti uopće nemaš male oči. pa pogledaj julie walters.

pokušavam se sjetiti sretnih trenutaka.
pokušavam kronološki poredati neke činjenice koje će nas na kraju učiniti prosječnima.
tipična obitelj iz udžbenika.
stari nikada nije udario staru. toga se sjećam. ali je psovao. puno.
i jednom mi je stavio nož u ruku i rekao da ga probodem.
kleknuo je ispred mene i rekao mi: probodi me. *ubij me*. završi sa mnom.
ja sam plakala i tresla se, a brat mi je vikao: pošalji ga u pičku materinu.
sve je to ludo.
pobjegla sam.
ponekad se pitam nosim li ja to u sebi. to ludilo koje nam je dano na raspolaganje.
ponekad me strah zaspati pored njega, uvući mu se u krevet, jer će se probuditi sretan što me ima, a ne znajući što točno ima.
bilo je sretnih trenutaka.
bilo je.
jednom smo išli skupa k ujaku i on se opio.
to je bio treći put u naših devetnaest godina da sam ga vidjela pijanog.
bio je veseo i smijao se i znam da sam pomislila:
jebote, da si alkoholičar, bio bi strašan.
on se sljedeće jutro otrijeznio i razočarao me još jednom.
pijan je bio najbolji otac ikad, a opio se samo tri puta.
i par dana prije nego što se ubio, gledao me mojim očima.
kao dvije male kocke šećera.
rekao mi je da je loše. ja sam mu rekla da će biti dobro. proći će.
rekao mi je da će umrijeti. ja sam mu rekla da umišlja. proći će.
stari, proći će.
i kad se ubio, ja sam plakala staroj u krilu.
plakala sam od pogrešnih procjena.

ljudi su smiješni kad su sretni.
način na koji povijaju zrela lica u dlanove i kako puštaju bore da progovaraju iz njih.
i onda su najljepši ljudi na svijetu – smiješni. sretni i s bojom u obrazima.
*svjesna sam sreće. nemoj mi govoriti da nisam. al' sam jednako svjesna i aneksije tuge
poslije. moja je svijest o osjećajima veća od lepeze i nemoj me degradirati u svom životu.
znam gdje ću te odvesti ako budeš dovoljno hrabar da me uhvatiš za ruke.*
okidač koji imam u glavi ne čeka na savršen trenutak. on ga stvara.
ali ti to nikada nećeš razumjeti, zar ne?
ti mene ne razumiješ.
ti misliš o meni kao o arsenalu koji samo čeka na provokaciju.
a ja bih da me netko skrije.
i kaže da i ja mogu biti smiješna.
netko tko će biti dovoljno hrabar. netko tko će se usuditi napraviti novu šablonu za moj
život.
*tapkam. tapkam u mraku. tapkam i po danu i nije mi bitno što će reći kartografi.
baš sam si lijepa takva, zamotana u jučer, s ožiljkom na licu.*
ja trebam davida. da me pogodi praćkom i polegne svoju bosu nogu na moje izmrcvareno
tijelo. da slavi iznad mene i da me kasnije odvede u krevet. trebam davida koji će se
smilovati budali predoziranoj pretjerivanjem.
izvedi me na ulicu i okiti me riječima. pričaj mi o junacima iz priča i čitaj mi priče za laku
noć.
vodi me i gazi moje prste svojim. ja samo želim osjetiti život.
postajem sebična od ljudi koji me okružuju.
steriliziram igle kojima ću ih bosti. nitko ne voli mrtvog neprijatelja.
želim, želim, želim da me zoveš mojim imenom.
želim da se igramo u parku. u pješčaniku.
želim se ljuljati na oblacima nasuprot tebe i dodirivati tvoja bosa stopala.
želim postati dokaz. neosporna.
želim postati činjenica. želim veliku lizalicu u obliku klauna.
*moj život je zatočen u meni. kao vene, umrežen u sistem koji ga razoružava i održava
funkcionalnim.*
moj život. interijer za dvoje. s dnevnim boravkom.
nisam znala, kad sam te imala, da je na tebi bio otisnut rok trajanja.

učini ovaj svijet našim. prilagodi ga nama. baš nama.

na moj zahtjev.

uvuci ga sa sobom u krevet. pokupi ga putem kući, kao masovnu histeriju.

zavedi se idejom.

mimikom i tikovima doziraj fanatizam u očima.

uvijek je velik put kad ga treba prijeći godinama.

izmičeš mi i svakim se danom sve teže miriti s time.

...

na tebi ne postoji ništa što bih mogao zavoljeti. ništa.

...

držim dah. držim dah. pedeset i devet sekunda pod vodom pa izranjam.

na meni se ništa ne može zavoljeti.

izgovori se za svoje dobro. svijet je takav. izgovori se za svoje dobro.

mokra, izložena u gomili, osjećam kako se sol po nogama pretvara u kotrljajuću oluju.

neću se boriti. neću. jer na meni se ništa ne može zavoljeti.

...

otvorio je kartu na stražnjem sjedištu i pitao me kamo idemo.

ne znam ni gdje se nalazimo.

zvoni elektronički sat. bacam ga kroz prozor.

razbija se na cesti s koje smo bježali i opet ostali na njoj.

kriva sam.

...

izvadi iglu iz stražnjeg džepa i daj si šut inzulina.

brzina nas melje. u brojenju kilometara obilježavamo mjesta na kojima se više nikada nećemo pojaviti.

kosa koja se suši na propuhu ostaje kao dokaz onog što smo crpili godinama.

poslije preostaje samo sagledavanje prošlosti.

...

budim se i bojim se u pokrivačima. strah od stopostotne vune omotan oko mojih bedara.

suze. kao kristali ostaju na vlaknima.

izrasle su tu, kažem, nisu moje.

a ti me grliš jako, jako, jako, najjače. *izgorjet ću na tvom torzu.*

glas koji smiruje. odaješ se. sutra možda odeš, ali ostat ćemo ovako, danas.

dvoje.

...

sve bolesti koje imam odavna su dijagnosticirane.

nijednu ne liječim.

nitko mi ne jamči preslik mog imena i kad te odstrane iz mene.

u zadnjem stadiju, kad bi nam trebalo postati jasno, nama postaje prekomplicirano.

promijeni se... tako što ćeš mi otkriti nešto novo o sebi.

...

na najteži mogući način.

nedjelje su nas obilježavale.
nedjeljama bismo postajali sami vragovi.
mir nas nije poznavao, a nismo mu prkosili s namjerom.
lijepo ti stoji crnina. pogledaj se. lijepa si.
nisam htjela biti lijepa na očevom sprovodu, nego u njegovom zagrljaju.
istinu za reći, crno mi uopće ne stoji. lažeš mi. smiješna si.
ja i brat. dva titana.
moja stara.
čovjek koji ju je volio prije starog i slomio joj srce hodao je iza nje.
teta ga je vidjela. tko zna o čemu je i on razmišljao taj dan.
volio te. bože, kako te samo volio.
zemlja se okreće, hodamo po makadamu, vrijeme prolazi.
groblje miriše na strah i zubi nam se sudaraju od boli.
stvar je u tome što su sprovodi lakrdija. čuješ li ti mene?
dodu, isplaču se, pokopaju tijelo, a ne čovjeka koji je živio s njima i svake ga godine gledaju u novinama. zašto?
šuti i voli u sebi. nema ništa ljepše od dostojanstvene ljubavi.
ja ionako doručkujem iznad osmrtnica.
ja svog starog volim s tolikim dostojanstvom da mu ni na grob ne idem.
godinama poslije.
on mi vjeruje i ja vjerujem njemu.
ništa od ovog se nije dogodilo.
stvarnost koja se oblikuje oko mene zauzima previše prostora pa sanjam.
cvrčak. sunce se sudara s našim tijelima. vruće je. moje me prijateljice vole.
došle su.
ne plačem jer ne znam točno za kim imam plakati.
pola godine kasnije pucam po šavovima za stolom i razbijam šalicu kave o zid.
pola godine kasnije znam da nikada neće prestati.
događat će se uvijek.
crno.
nisam se snalazila. kasnije su jeli i čistili se i ja sam se trudila smijati.
brat je bio sve što mi je ostalo.
ljudi nisu razumjeli. bili su s nama, ali... nisu znali niti su osjećali isto što i mi.
i onda sam se sjetila strica koji je plakao za djedom dok je djed još bio živ. to mi je
postalo sumanuto smiješno pa sam pobjegla daleko od svih da ne misle kako sam

sišla s uma.

istinu za reći, uopće nisam bila lijepa niti je itko taj dan izgledao lijepo.

čak je i bog požutio sunce za kaznu.

izgledali smo suviše obično za ljude.

amateri.

pogoršalo se sutradan.

dislocirane emocije odlaze u karavanama iz grla u stomak i nastanjuju se tamo.

gledali smo se s očajem u očima. trebalo je krenuti dalje. trebalo je udariti u sve te zidove koje smo preskočili do nas samih.

nedostajat ćeš mi. vjerojatno ću te zvati telefonom. možda te zaskočim iz dvodnevnog vrebanja.

ne znam kako ću bez tebe, al' ljudi odlaze. hvala ti što si najavio odlazak. barem to.

volim te sa sačmom ispucanom u moždinu. grlim te na cesti u tri sata ujutro.

hladno je. ne slavim pobjedu. ne slavim život bez tebe.

trebam bazu za vlastito življenje. strukturu emocija koja traži temelje.

ti si moj enzim.

kratak spoj u žarulji.

ti si onaj moj koji odlazi pazeći na prostoriju čija vrata zatvara.

ljubiš mi ruke i hladne prste.

smijemo se. smijemo se udvoje.

zamisli niz paralelnih svemira u kojima ja upravo ne odlazim. i svaki od tih svemira stvara niz drugih paralelnih svemira u kojem te ja zarobljavam svojim željama. i taj zarobljeni niz svemira stvara još jedan niz u kojima ćemo se povrijediti nepažljivo i u kojima ćemo otići jedno od drugog onako kako ljudi koji se vole ne odlaze.

ali ne možeš predvidjeti da u nizu tih beskonačnih svemira neće biti i onaj u kojem ćemo zauvijek biti skupa...

točno to. zato ovaj svemir nije onaj u kojem ostajemo zajedno.

ali...

tješit ćemo se paralelnim postojanjem ispravnog. budi tiho.

nismo se obazirali na greške kad su se događale.

danas ih ne možemo ispraviti. ne možemo djelovati kako treba.

bit ću tu. ne idem nikud. trebaš mi na ovom svijetu.

moje tijelo postaje ledena skulptura na praznoj ulici.

kad se prvi put probudio u mom krevetu, ja sam ga vidjela tek u odrazu ogledala. rekao mi je da ne mičem kosu s očiju i da se okrenem prema njemu.

danas povraćam krv. još jedno doviđenja zauvijek. pogoršalo se.

dat ću se na aukciju.

panika će me uhvatiti za ručkom. shvatit ću prekasno. odlazak u najboljim manirama onih koji se trude ostati.

izbij mi zube. jedino tako ću se prestati smijati životu koji živim.

prošla je godina dana od nas dvije i tri od njega.
ona ne zna. a malo tko zna ako mu sama ne kažem. jer se trudim samo za one koji moj trud zasluže. po vlastitoj procjeni.
posljedice poslije posljedica ne postoje u izgovorenim riječima, već u dogođenom "poslije" i onom pogledu koji ti upute od saznanja.
a ona psuje.
roba s greškom. ne vidiš je dok me ne iznosiš. onda ti više ne pristajem.
navikni se.
pij vodu iz boce.
flambiraj svoje postojanje.
ubij gmizavce po tijelu.
pijavicama istoči otrove iz sebe.
a ona me gleda kao tele i jedan nas trenutak dijeli od la-la-la-la njihanja na klupi.
kastanjete iz pozadine prelaze preko kičme.
disciplina kičme.
postiže se tako što discipliniraš psihi.
ili samo pritisneš play.
a ona je rekla: u pičku materinu. pa kako to?
pa šta ja znam, ubio se. nema tu neke filozofije. i ja još istražujem sve okolnosti.
u pičku materinu!
jelda?
pa jebote led, ne možeš vjerovati.
a ja kažem: meni kažeš.
onda se čulo sikatanje. kao kad otvaraš limenku pive.
doteturale smo doma sa stepenicom privezanom za noge.
histerično smijanje u krevetu.
grlo koje se istrošilo od jedine traume koja me ima u šaci.
o-ho-ho-ho. bahati se k'o djed mraz.
spavaj. spavaj.
proći će još nekoliko godina do zaborava. kao valovi u brisanju ispisanog u pijesku.
izbahatit će se. je l' se može tako reći?

jučer me obišla tjeskoba. kroz dim cigarete.
kolateralna pozivka na mjesto (ne)sreće.
tamo će nam, valjda, jasnije čuti imena i popisati stanje materije iznutra.
ne okrećem se, a nisam sin.
prijetila mi je svojim promuklim glasom. dok me zatvarala u okvir slike.
umotala me u lijep papir i stavila me meni pod ruku.
nosila sam se doma.
sabrala nas je baš onakvima kakvi smo bili i stavila nam je male ikseve preko glave.
lista za odstrel.
daleko, ja moram daleko odavde. izvuci me iz svog uha i ne slušaj me.
ja moram pobjeći daleko.
prijetila mi je crtom na dlanu koja je prekinuta napola.
podijeli jednu polovicu na osam dijelova i uzmi za svaku osminu po pet godina.
i što onda? što onda? je l' onda dolazi sreća il' nesreća? jer ako dolazi sreća, je l' ovo
nesreća? ili ako dolazi nesreća i ako je ovo sreća, netko se opasno zajebaje na moj račun...
podigni me s poda. prehladit ću se.
leđa prslonjena na zid i upala pluća. bolesti se danas tako lako zaigraju s nama.
tragovi po rukavima. netko te je sinoć držao za njih.
netko ti je pomagao da se izvučeš. prespavala si ono najgore, a najbolje ne dolazi.
onim što mi nije rekla pozvala me još jednom na mjesto (ne)sreće.
upriličit će nas kako zaslužujemo.
vikat će. plakat će. razbijat će. i nitko joj neće prigovoriti za štetu koju će nanositi godinama.
zavarat će. lagat će. povući će sebe i tebe u okvir.
velika slika.
puzzle.
taj jedan dio koji nedostaje bit će onaj dio viška.
utjeskobi je, ušuškaj je u vlastitoj (ne)sreći.
zaspi. onda ćeš se naviknuti na nju. ispod glasa, kako ti struji pod jezikom i silazi
niz jednjak da se nastani u tvojoj utrobi.
sjedit će tamo i čitati novine. živjeti svoje rituale. odgajati tuđu djecu jer ne želi svoje
gene davati na raspolaganje.
tješit ćeš je.
danas me obišla tjeskoba.
spremno. s tri razloga više nego jučer i sa savršenom listom razloga:
zašto i ovaj put odigrati žrtvu tuđih namjera i postupaka.

opeklinama sam spajala rascijepljenu crtu života.
ti ne želiš to, jelda? ostavit ćeš me? znao sam.
obilazila me kruto, u dugom kaputu.
zašto mi ne možeš reći što te muči? reci mi. bit će ti lakše. ne možeš mi ovo napraviti.
al' ne radim to samo tebi. radim to oboma.
i smijala se, kruto i dugo. došla je na svoje.
precizno me pomakni za samo jedan milimetar prema naprijed.
možda uspijem.

pjevale smo arsena u krevetu. tvoje nježne godine.
šest ujutro je, a treći kat velebitske ori od njenih nježnih godina.
opet ne mogu spavati.
noćne more zaredaju kao beskućnici u redu za hranu ispred javne kuhinje.
prva kaže:
hodam nekom dugom cestom punom drače i idem prema nekoj crkvi, a na svakom koraku se
uhvatim za bodlje i znam da ići dalje postaje sve teže.
postavljam uvjete. znam da je crkva pet kilometara dalje. odustajem jer je predaleko.
druga kaže:
plaćem prijateljici na ramenu trenutak prije nego što ću umrijeti. ridam joj u kosu.
ja sam htjela dijete nazvati tvojim imenom, a vidi me sad... umirem.
treća kaže:
rez. rez. rez. ne sjećam se svega.
uglavnom nešto o krivim odlukama. puno djece. razigrane. puno plavokose djece s
najplavijim očima koje sam mogla podsvjesno odsanjati.
bude me mačke u svibanjskom koćenju.
raspremam stol. perem suđe što je ostalo za dobro jutro. pet sati i pedeset i pet minuta.
vraćam se u krevet i pitam staru:
koju si muziku slušala kad si bila cura?
...
izvući ono najgore iz sebe za vlastito dobro.
namjestiti tijelo. odrediti strateški položaj za još jedan novi dan.
dočekat ću te za stolom. s jutarnjom kavom pred sobom.
i onda mi je pričala kako je kupila roza dekicu jer je osjetila ispod pupka da nosi žensko
dijete.
nisam ja htjela kćer. ja sam htjela još jednog sina. josipa ili marija.
a dobila si mene.
al' tebe je stari htio. ne zamjeri.
nemam na čemu. što me on *stvarno* htio?
...
u četrdeset i drugoj se stara prepala da je ostala treći put trudna.
ja sam imala dvanaest. pronašla sam test za trudnoću na mašini za robu.
u stanu je cijeli dan vladala nesnošljiva nervoza.
a ona mi pjeva arsena i kaže: spavaj.
...

varljiva menopauza.

možda bi nas moj nezačeti i nerođeni brat bio spasio.

taj nerođeni i nezačeti josip. ili mario.

s tobom. bez tebe. svejedno sanjam.
vratiš se jer mi duguješ pariz. i napraviš od mene djevojku mjeseca studenoga.
moj dečko mjeseca travnja.
šapuće mi na uho: ozdravi. pogledaj svoje blijede ruke. ne čini li ti se da su poput
pretkazanja?
ponovi. ponovi se. ponovi i riječi. jer mi duguješ i berlin.
držim te na zapešćima. zareže me tamo uvijek kad odeš.
kroz kosu mi je sapletena tvoja želja. lišće i neki cvijet iza uha.
maslačak.
mrak je. sama sam. a tako se čini lakše udvoje.
bit ću tvoj dečko travnja ako ozdraviš i umočiš ruke u kantu ljubičaste boje.
ucjena.
ucjenama postajem ja.
kako je pažljiv i brižan moj dečko mjeseca travnja.
opet govorim krive riječi. jer nije problem u tebi. nije problem u meni.
u nama je.
posjedni je na stolicu.
nabij joj krp u usta i veži joj ruke na leđima.
nogu joj veži za nogu.
i nasloni je na naslonjač.
od stolice.
taj moj dečko mjeseca travnja. koliko je pažljiv i brižan toliko je i smotan i nesnalažljiv.
odreži joj kosu.
boljet će je više nego što možeš zamisliti.
stavi joj nož na grkljan i prijeti. skači pored nje opasan nervozom.
ošamari je.
neka i ona osjeti što znači porezati usnicu na zub.
i polži joj krv s brade kad poteče.
prava će djevojka studenoga znati čemu cijela parada osjećaja.
fizička i psihička tortura. ona to voli.
pa kad zgrči šake iza leđa i stisne zube toliko da se počnu sipati iz njenih usta...
čut ćeš kako te voli i koliko te voli.
vratiš se jer mi duguješ i london.
lažeš i lažeš. ugađaš mojim ušima jer ti ne vrijede. a da vrijede, govorio bi istinu.
zarijem glavu uvečer u jastuk nadajući se: ujutro ćeš to i dalje biti ti.

mačka pod nogama, izgrebane ruke od lošeg odgoja.
djevojka mjeseca studenoga, modra al' lijepa, i dalje priča i hoće da zna želiš li baš ovako da
se glasa.
i onda iz nje teče bujica riječi koja je reže na zapešćima.
puknut će.
ćelava.
odrezane kose.
jer, boli je više nego što može zamisliti njen dečko mjeseca travnja.
moj dečko mjeseca travnja.

podijeljeni na dvije strane činimo dva raskrižja.
ja spavam ispod semafora sa zapadne strane.
pazim na temperaturu pod tvojim nogama.
dala sam nam vremena. postali smo dio velikog plana.
ljubav plus vrijeme jednako je kraj. bol.
dedukcija. dedukcija, moj watson.
ne mogu te dovesti na postolje. neće biti dobro.
ne snalazim se u riziku međuljudskih odnosa.
žao mi je, kaže. tup pogled. filter za kavu. emocionalna distorzija iznad otvorenog plina.
nikada nećeš pronaći izlaz iz ove metafore, zar ne?
suze kao gorivo za pokretanje mog života. slike obješene po interijeru.
tvoji prsti na bubrezima. tvoje noge na slezeni. tvoje usne po jetrima.
netko mi je zašio botune po tijelu. od vrata do pupka. bojim se spavati na stomaku. otvorit ću
se svijetu i ispričati svoje strašne tajne.
treba šutjeti o tebi.
pustit ću te.
ovaj trenutak.
odmah.
da, odmah.
sad.
oprosti mi. poljubi me. spavaj sa mnom ispod jupitera.
a na semaforu je crveno. pa trube i psuju. iznutra.
probijaju se prema van i otvorit će me. netko će otkopčati moj kaput.
odupirem se dobroti. onoj koja nas je znala zaskočiti u statičkim emocijama.
iskrivljujem stvarnost k'o što se prostor u meni godinama krivio da bi sustigao
vrijeme i napravio mjesta za tebe.
na kraju je pojeo sam sebe.
karikiram. možda shvatim. možda shvatim.
prekasno je da pričam pa zapisujem.
prekini me u ovom. ne mogu sama.
gradim kuću od premišljanja i nastanjujem te u njoj.
bavim se izumima. izumljujem se. izbezumljujem se.
moja odgovornost prestaje kad uništim sve što čini "dvoje".
puštam te u leri. nizbrdo.
reinkarnacijom ću se iskupiti za bol koju si nanosim.

ljuljalj se sa mnom. ova stvarnost se ne da mijenjati. ne smije.

APENDIKS ZA DAVIDA

POČET ČU S KLIŠEJIMA KAKO ONI NE BI ZAVRŠILI SA MNOM

(papirnati avioni stružu nebo)

ti se ne krećeš. znam da ovdje sve prestaje.
al' kako da ti objasnim... ja bih sve ispočetka.
pripaljujem cigaretu. prvu nakon šest mjeseci.
volim se vraćati na mjesto (mjesto?) zločina.
jebi ga, moje su slabosti moje ja.
vješam noge o zid i kosim oči. volim misliti da sam lijepa.
ustvari bih se zaletjela u ogledalo pa šta bude.
možda onda ne bi boljelo.
'ko zna. preuzak je ovo život za moje tijelo.
kupi ga. kupi ga. i onda ga nosi po kući. proširit će se.
pazi, ja znam kako pecka kad puca koža.
po bedrima.
po struku.
po ramenima.
a što ti znaš?
trebala bih učiti i savijati skripte na ispoliranom parketu.
umjesto toga pravim kolače za rođendane malih rođaka.
brišem brašno s čela. smijem se poštaru na vratima.
nemam se čega ovdje sjetiti. zašto te onda osjećam u želucu?
nemam se čega ovdje sramiti. pa opet nitko ne zna za tebe.
moja stara je zaljubljena u pekara.
u pedeset i drugoj moja stara voli drugog čovjeka.
on ima kćer i živi na otoku.
povremeno dođe u split i onda dugo šeću i pričaju kakvi su
im (bili) životi.
moj brat ne zna za pekara. srećom ne čita ni ono šta pišem.
sigurni smo. u mojim pjesmama svi su sigurni.
kupila sam si rukavice, šal i kapu premalenu za moju glavu.
al' nije važno. jer računalo razumije samo 1 i 0.

ništa nije važno.

minus jedan. moje oči su minus jedan.

uvijek sam slutio da u tebi ima nešto kratkovidno.

pa dođi i ne daj mi da nešto napravim od života.

zbilja.

POSljednji TRZAJI ŠIKA

(opet razmišljam kako je rutina sasvim nakaradna za doček gostiju)

skroz me grize. za leđa i po rukama. a ne češem se.
cuclam orbit bombone na hodniku i derem nepce.
jednom sam isto tako prije nego što smo počeli pit iz... ne sjećam se
točno kojeg razloga.
mislim da sam se tad jedino napila baš ono zapravo.
votka krv s ledom.
u svakom slučaju me ljuja, al' taj put me baš bilo bacilo na leđa.
pa smo se zaigrali pauk i ja.
ne kronenbergov. ne, ne.
izlizala se na laktovima od svih tih pokušaja.
i onda smo sjedili, eto, dugo na ulazu za koncert.
sve je bilo puno prasaka, ženskih smjehova i tih nekih čudnih
stvari koje osjećaš dok odrastaš.
vezicu ti se spustio dovesti u red nasred ilice.
pa to je lijepo i da, pogađa me u šik srce.
jer ja nosim cipele na ljepenu.
ne moram se uopće zapitati kad će meni netko tako jer neće.
moda diktira moju ljubav.
al' da, reko je pauk sve to što sam ja znala.
ne oporavlja nam se više, sad mislimo da smo cijeli i ako nam
se i desi nešto loše – tu su uvijek drugi da isprave.
imbecil. izlizan imbecil na laktovima postaješ, djevojko.
al' vadim iz sebe ovo šta su usadili i trgam se točno onako
kako nisam zamišljala.
znam, jer se zamišljeno odvija svaku večer na noćnom ormariću sobe
kad pokušavam zaspati.
više nisam jedina dobra stvar koja mi se dogodila.
nekako me danas igra ovaj osjećaj.
ljubi ljubi ljubi njene nestašne rukice.
nekako me danas igra ovaj osjećaj da nije bilo žetona više

za kikseve.

pa reko je gospodin pauk da bolje tako.

osto bi bez noge inače.

SAJBERSEKS JAGODICA BOBICA

(u ovakvim situacijama - nebo je stadion)

prvi put. no dobro.

iskopala sam joj oči. inače je sve u redu sa mnom.

ja sam tvoj junak, zar ne?

crna po licu, rukama, vratu, zamaskirana.

trebam nekog da me izliže jer se ne namjeravam kupati.

želim jezik, supersajzd.

drugi put. dešava se, da.

u sobu ulazi jagodica bobica, boj toj.

on ima metarsedamdesetpet i moja ga prijateljica obrađuje preko kompjutera.

priča mu kakve ima sise, koliko je stane u ruku, je l' vlažna i kud sad prsti lete.

od čudnih snova čudno hodam.

jebo jagodicu bobicu. on je enter na tipkovnici. on je upravo otišao.

grabim mobitel iz džepa i tražim tvoje ime.

sekunda za (ne)razmišljanje pa zovem.

treba suz(b)iti tjeskobu u suženom prostoru da me ne zatrpa.

zavijam da se ne smijem od boli, al' ti razumiješ. samo ti nije jasno zašto.

pa kad me izliže, bit ću čista. mislim, stvarno čista.

skupljam usne i brišem šminku rukom. mirišem na današnji ručak.

bogami si prekardašila, rek'o bi stari. bogami jesam. a sad odjebi.

mirišem na krivnju dakle.

baci mi kost pa da zagrizem još malo.

naime, u trenucima osjećanja krivnje počnem se prisjećati starog.

što sigurno ne želim prenijeti na tebe.

al' uporno i previše razmišljam o svemu. i ničemu ne nalazim rješenja.

i što, i što i što što što ako stvarno zagrizem?

pretvaram se da dobro je, dišem. al' bio je dan, dan za uragan.

ono kad trčiš izbezumljeno i rušiš i bacaš sve oko sebe.

ono kad sjediš mirno za stolom, u kuhinji, držiš daljinski u ruci i jednostavno

želiš da ništa nije.

ponavljaš sebi u bradu: dobro je, dobro je, DOBRO JE!

*veli da sam k'o pitbul. zagrizem pa ne puštam.
to zasad plaši, al' inače je smiješno.
osim što volim misliti o sebi da sam lijepa -
mislim i da sam žena - deseterostruko.*

U DVA UJUTRO, GLEDAJUĆI KAKO PUŠTAJU ZMAJEVE

(sakrij se u slušalicu telefonske govornice)

jurim kroz grad. steže me u grlu.
bole me slušalice u ušima.
danas je jednostavno tuđi dan.
njeno lijepo lice, nokti, sise. štajaznam.
san, san, san! zaboravi san! zaboravljam, al' kurva se po primozgu.
dižeš mi ruke visoko. vješaš me na mesarske kuke.
širiš mi noge. otkopčavaš šlic.
malo si smotan. noge ti klize po zaleđenoj krvi zaklane teladi zbijene oko nas.
jebat ćeš me, svaki tren, čekam, čekam, čekam...
da bar nisi tako smotan.
boli me u želucu. kiselina priča uspavanke zobenim pahuljicama.
želučani masakr žučnom kiselinom.
pričam bez veze. ja uopće nemam žuč. izrezali su mi je u devetnaestoj.
spremili su sve kamence u jednu finu, bijelu bočicu
koju sam sačuvala u džepu staroga kaputa.
33 želučana asteroida zarobljena u plastici.
sigurno im je bilo da popizde. klaustrofobija.
pa sam ih bacila. da psihički ne obole.
napokon! čuje se kako stenjemo u ogromnoj hladnjači.
puštaš moj glas da se usudi. inače je sasvim neusudben.
grizem ti kosu, obrve, čelo. molim boga da ne prestaneš.
molim boga da se ne odskližeš i ne zabiješ u neku kravu.
jebo mater jesi dobar.
e sad...
razgovaramo na nekoj čistini. ne znam kako smo došli tu.
moj rođak, jehovin svjedok, s druge strane drži neku propovijed.
onaj njegov, iritantan, nazalan glas, provocira razvrat.
razvrat? je l' neko reko razvrat?
stojim na semaforu. gledam mobitel. šuti i trpi mrak.

stojim, stojim, stojim. iznutra se dešava mučnina.
skroz sam iris henderson. ispričavaš se jer si mi poderao toaletu.
držiš me za ruku. kovrčaš moju kosu oko svog jezika.
match made in heaven – sodoma i gomora.
odrezat ću kosu kako se ne bi ponovilo.
šta da ti kažem.
o čemu da ti pričam – moj bog ne voli da se ja smijem.

KAD HODAŠ SE MAMUZA, KAD HODAM SE KAUBOJSKI MAMUZAMO

(moja debela guzica i ja)

(na izložbi)

malo te promatram u tegli kimchija.

mislim, zanimljivo je da uopće nisi u prostoriji.

okrećem se. oko sebe. dosadno mi je.

pojas omotan oko struka urezuje se u mlado meso.

kutrim u sebi. prestat će čim zaboravim kako izgleda.

(u bolnici)

u mraku se premalo vidi, taman onoliko koliko čovjek može podnijeti.

scrooge, meni se ovako ne podnosi ništa. uopće.

budi dobra. tretirat ćemo te elektrošokovima.

trikoderima istražuju mozak. fantomski skidaju sve uroke s
mojih leđa.

davide, svašta su mi radili.

na ulazu za ct drže stari rendgen.

neka je žena objašnjavala petogodišnjoj djevojčici čemu je
to sve služilo.

mama, ti si ra-di-o-log?

moja je majka mene ozračila.

(devedeset i peta i dvije tisuće i šesta)

ja bih da pero ode na stranicu 344., ali ta stranica ne postoji.

pero je odavno promijenio i ime i adresu.

ušetala sam joj u sobu i rekla: mene tu boli. šta je to?

a ona je rekla: ništa. bit će sve u redu.

zato je danas mrzim. jer baš ništa nije u redu.

jer mi, otkako je znam, samo laže.

jer ti, otkako te znam, samo lažem.

al' imam opravdanje.

uvijek kad od srama počnem brojiti svoje nožne prste,
mogu reći:

davide, svašta su mi radili.

ROKENROL STAR, BJEŽI DEČKO, JA SAM UMORAN

(ajde marija, save yourself)

previše pričamo. npr. kad se najedeš, boli te kao da
imaš anginu pectoris.

gle, nemaš, samo si malo prase.

izvanserijski, neukalupljen, nož pod vrat od početka dvanaestog
do božića. to tebi treba.

ne plaši se. ja sam najsretnija živuća žena.

al' zabrljala sam negdje jako. i sad psst. ne želimo da drugi znaju.
zvoni mi u uhu, hoću reći – ne sviđa mi se način na koji dišeš
dok gledaš u mene.

uglavnom, više se ne zamišljam kako skačem kroz prozor
kuhinje za vrijeme ručka niti si ravno iz kreveta idem rezat ruke
u kadu žiletima iz crvenog pakovanja.

nije mi više zabavno.

uglavnom, više ne živim u frižideru i ne želim se prežderati
nasmrt niti pušim dok mi se ne oduzme lijeva ruka niti se derem
tol'kom silinom da sljedeća tri dana jedva mogu disati.

al' nikako da zaboravim kako sam nekad sve to htjela. pokušati.
uklopiti. u. svoj. mali. svijet. s. pletaćim. iglama.

mini. posudicama. za. čaj. u. dvanaestokvadratnoj. sobi. koja.
miriše. na. veliki. sladoled. s. prepiljenim. krevetom. na. vrhu. da.
jedna strana za mene. jedna strana za tebe.

sad mi sat kuca u nosnicama. nozdrvama.

i lijepo miriše samo tvoja koža kad je sanjam.

prošetam se prstima po tebi pa urarski namještamo
dlačice po tvome tijelu kako ti mehanizam ne bi dotrajao.

i onda mi se sviđaš još više.

zvoni mi u uhu, hoću reći – stavi mi te čokoladne prste u usta. mrzim
što si zapravo jako, jako sebičan.

nekako mi je ugodno dok. te. pokušavam. što. duže. zadržati.
ovdje. pod. grudnjakom. broj. odamdesetpet. ce.

ZAVRŠIT ĆU PROMATRAJUĆI OVO POSVE OBJEKTIVNO

(konzumeristički alter ego)

mislila sam da će biti lako.
zaskočila me ulična rasvjeta...
ne, ne, ne, treba zabraniti ovo poetsko u meni.
šugavo je.
zaškoćio me električni stup, ovaj što provodi rasvjetu do konačnog
odredišta.
bijeli renault 4 ostavljen na sredini ceste.
baš poput nas u onom mom snu.
i sve je bilo puno pjene iz aparata za gašenje vatre.
firefighter. sviđa mi se kako amerikanci izgovore to: fajrfajtr.
ja bih jednog fajrfajtera.
al' da nastavim sad...
sjela sam preko puta, na autobusnu stanicu i stala promatrati
kuću iz koje ćemo se iseliti evo, svaki čas.
mi andrijaševići, jebo mater, nomadi. pravi.
'ko zna što nas je zadržalo ovdje punih deset godina.
ni lustere nemamo po sobama.
i počnem plakati. ono, zapravo. sjedim negdje iza ponoći
na autobusnoj stanici preko puta svoje kuće i plačem.
i ne bi mi smetalo da nisam plakala i jučer i prekjučer i onaj dan prije
prekjučer i da nisam počela zaključivati kako sam nakljukana depresijom.
odgojnom. i usput, k'o bog, oplakujem beton.
ne znam ime poštara. uvijek ga zovem boro, al' boro je bio prvi poštari
ikad i nije imao ruku.
zalutala sam u vlastitoj ulici.
prometova sedamnaestica vozi prema garaži.
a ja plačem kako smo se počeli rasipati.
moj novi mobitel, moje nove cipele, moja nova šminka i kaput.
napravila sam sve da mi bude dobro. ugodno.

*iako... jebo taj kaput. ustvari sam ga iskopirala od neke američke
glumice baš kad sam odlučila voljeti roza.*

mislila sam da će biti lako.

mislila sam da će biti lako.

jednostavno.

i da ću biti voljena. najsebičnije što se može.

Marija Andrijašević

Rođena 1984. u Splitu. Studira komparativnu književnost i etnologiju i kulturnu antropologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. 2007. za rukopis *Davide, svašta su mi radili* dobila nagradu Goran za mlade pjesnike. Pjesme su joj objavljivane u periodici i prevođene na poljski, talijanski, engleski, ukrajinski, slovenski... Radi kao Community Manager u Kulturi promjene Studentskog centra i Teatru &TD.

Biblioteka Mali rakun

knjiga 38

Marija Andrijašević

DAVIDE, SVAŠTA SU MI RADILI

© 2010 Marija Andrijašević

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2010, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Domagoj Lozina

ISBN 978-953-7669-16-4 (HTML)

ISBN 978-953-345-078-0 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-079-7 (PDF)

ISBN 978-953-345-080-3 (MOBI)

Prvo izdanje

SKUD Ivan Goran Kovačić, Zagreb, 2007.

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

Grada Zagreba i Ministarstva kulture Republike Hrvatske.

